

## **Gàbia**

S'entretexeixen forma i gest  
entre les mans de l'aire:  
gàbia, teranyina, xarxa.

El temps que som  
i el mar dels horitzons  
on ens convoca el somni.

La llum penetra  
entre les reixes trenades  
que ens encerclen,  
i es decanta.

Se'n projecten les ombres,  
que s'inclinen  
fins que,  
encavalcant-se,  
esquinçant els seus perfils precisos,  
se superposen  
i es confonen,  
com les nostres vides.

Illes recloses,  
en transgredim els límits,  
les fronteres;  
n'enderroquem  
tenaços  
murs que ens hi empresonen;  
hi fem estrips,

esvorancs  
perquè els travessin,  
ni que sigui per un instant fugaç,  
rostres,  
llavis,  
cossos que s'anhelen.

La pedra cau al riu,  
la nit s'adorm als arbres  
i en la nuesa del silenci  
som.

## Beirut

Dalt de l'avió  
s'encreuen les mirades,  
cercant als ulls  
les llàgrimes del temps,  
rastres de somnis,  
cicatris d'absències.

Travessem horitzons  
entre rostres fatigats  
de cabells grisos,  
ninetes fosques,  
dits eixuts  
i una barba breu,  
que semblen existir  
dins un record  
que anhela il·luminar-se de present  
quan els seus peus  
—arrels que sagnen—  
reescriguin antics passos.

Memòria de la terra,  
des d'una dignitat antiga,  
des del silenci de sorra del passat  
m'acullen veus cordials que es tornen meves,  
gestos d'un món que no em pertany  
i que se'm torna propi.

Sota l'ombra imposant de les muntanyes,  
la vida és de claror i fugaç entre els carrers,

les pedres ploren i els arbres tenaços s'hi obren pas;  
crida la llum tots els seus noms de seda, fang i foc.

M'aboco a la pell de les paraules,  
a unes mans que anuncien albaades  
que encara han d'arribar,  
joia tenaç contra tant d'odi inútil.

Arreu el verd cristall de l'aigua,  
el mar com una pàtria oberta;  
com l'aire,  
inajornable.